

Cyklus: Význam nebeskej svätyně v duchovnej skúsenosti človeka

Vitalij Olijnik

4. časť: Veľkňaz nášho vyznania

Včera sme mali možnosti utvrdiť sa v tom, že odpustenie hriechu sa vykonáva nielen na kríži, ale aj cez službu Ježiša v nebeskej svätyni. Pretože kým krv ešte nie je vnesená do svätyně, alebo (keď budeme hovoriť jazykom Starého zákona) mäso ešte nie je zjedené na svätom mieste, dovtedy tento proces posvätenia alebo odpustenia nie je možné považovať za dokončený.

A všetko sa to začína vyznaním hriechu. V Starom zákone človek musel položiť ruku na hlavu obetného zvierata a vyznať svoje hriechy, povedať to nahlas a poprosiť Boha o odpustenie. Až potom sa prinášala obeť a krv išla do svätyně a tak ďalej. Takisto aj dnes človek musí nahlas vyznať svoj hriech pred Bohom, aby sa začal proces služby pre tohto človeka, teda služba Ježiša pre človeka v nebeskej svätyni.

Dnešná téma sa nazýva: Veľkňaz nášho vyznania. Pretože je zajtra deň pokoja a nikto nepôjde večer a zajtra ráno do práce, dnešná téma bude trvať trochu dlhšie ako zvyčajne. Veľkňaz nášho vyznania.

Pozývam vás otvoriť si List Židom 3,1: „*Preto, svätí bratia a účastníci nebeského povolania, pozorujte Apoštola a Veľkňaza nášho vyznania, Ježiša*“ (RJ preklad: „pochopte, rozumejte“). Práve tomu bude venovaná naša dnešná téma. Čo znamená pochopiť Veľkňaza nášho vyznania, akú rolu naše vyznanie hrá v Ježišovej veľkňazskej službe.

Takže, pozrime sa pozornejšie na tento verš - List Židom 3,1. Komu je tento verš určený? Svätým bratom. A ďalej sa hovorí, že kým sú? Účastníkmi nebeského povolania. Táto kapitola už týmto veršom obracia náš pohľad z pozemskej reality k nebeskej realite. Od samého začiatku sa tu hneď hovorí, že kresťan má sústrediť svoj pohľad a konanie na nebesia.

Prečo? Pretože tam sa nachádza Ježiš - jeho Príhovorca, jeho Veľkňaz, jeho Prostredník. On tam preňho (pre daného človeka) vykonáva službu. A ďalej sa hovorí o službe Ježiša Krista. Najprv sú opísaní tí, komu je venovaná táto služba – svätým bratom a účastníkom nebeského povolania. Apoštol potom krátko opisuje službu Ježiša Krista a hovorí o tom, že Kristus je: 1. Apoštol (Posol) a 2. Veľkňaz.

Ďalej popisuje aj kvalitu jeho veľkňazskej služby alebo inými slovami popisuje základ, na ktorom Ježiš vykonáva svoju službu. On nie je len Veľkňazom, On je Veľkňazom nášho vyznania!

Ako tomu máme porozumieť a k čomu nás pozýva apoštol Pavel v tomto verši? Práve toto slovo: „vyznanie“, je hlavné a mimoriadne dôležité. Práve toto „vyznanie“ spúšťa, uvádza do

pohybu proces získavania všetkých našich požehnaní, ktoré prichádzajú vďaka tomu, že Ježiš koná veľkňazskú službu. Na základe nášho vyznania On potom môže byť v stave slúžiť nám. Toto je hlavná a nevyhnutná podmienka.

O tomto vyznaní a o dôležitosti vyznania v živote súčasného kresťana a o konkrétnej možnosti dostať požehnanie, pomoc, ktoré by človek mohol dostať a o všetkom ostatnom bohatstve, ktoré nám Ježiš ponúka - o tomto budeme dnes hovoriť. O vyznaní, ktoré spúšťa, uvádza do chodu proces prijímania požehnaní od nebeského trónu, z nebeskej svätyne, kde Ježiš koná svoju službu.

Už sme krátko hovorili o tom, čo znamená slovo „vyznanie“. V gréckom jazyku to znamená sloveso „homologeo“ t.j. vyznať alebo podstatné meno „homologia“ t.j. vyznanie.

Chcem vás teraz pozvať otvoriť niekoľko veršov z Biblie, kde sa práve používa toto slovo, aby sme ešte raz a jasne pochopili význam tohto slova.

Matúš 7,23: „*Vtedy im **vyhlásim**: Nikdy som vás nepoznal; odídte odo mňa vy, čo páchate nepravosťou!*“.

Čo si myslíte, pod ktorým slovom sa v origináli skrýva v tomto verši slovo „**homologeo**“? „Homologeo“ znamená vyhlásiť. Napríklad viera je vyznanie niečoho, nejakých hodnôt, s ktorými človek vnútorne súhlasí, to, čo si človek myslí vo vnútri, čomu verí. To si väčšinou predstavujeme pod vyznaním viery. No slovo, ktoré je tu použité, nehovorí len o intelektuálnom prijatí niečoho, ale o čom? O vyhlásení! Tu sa hovorí: „vtedy im vyhlásim“ t.j. poviem im - toto je veľmi slávnostné vyhlásenie. Ježiš im vyhlasuje (homologeo) ich osud v 23. verši, kde hovorí: „*nikdy som vás nepoznal; odídte odo mňa*“.

Ten istý význam nájdeme v Jánovi 1,20: „**Vyznal** a nezaprel. *Vyznal: Ja nie som Kristus*“

To je Ján Krstiteľ a poslaní kňazi a Leviti z Jeruzalema sa ho prišli opýtať: Kto si? A čo on urobil? On „**homologeo**“ t.j. vyhlásil, povedal to nahlas tak, aby to všetci počuli.

Pozrime sa na ďalší význam. Matúš 14,7: „*že jej pod prísahou **sľúbil** dať všetko, čo si bude žiadať.*“

Tu je „**homologeo**“ preložené ako „sľúbil“. Pamätáte si, čo sa tu opisuje? Kráľ Herodes sľúbil pred všetkými na hostine, že jej dá všetko, čo si zažiada. Toto znamená vyznať, vykonať vyznanie - sľúbiť pod prísahou.

Ďalší príklad. Ján 9,22: „*To povedali jeho rodičia, lebo sa báli Židov; Židia sa totiž už uzniesli, že toho, kto by Ho **vyznával** ako Krista, vylúčia zo synagógy.*“

Aké slovo je tu použité? Vyznal. Pričom tu sa hovorí: kto vyzná v spoločenskom kontexte t.j. kto vyzná a povie, že Ježiš Kristus je Mesiáš, toho vylúčia zo synagógy. „**Homologeo**“ je vyznanie na verejnosti, ústne vyznanie.

Pozrieme si ešte jedno miesto. List Títovi 1,16: „**Hovoria**, že poznajú Boha, ale skutkami (Ho) zapierajú. Sú ohavní a neposlušní a ničoho dobrého nie sú schopní“. Tu sa slovo „homologeó“ prekladá ako „hovoriť“.

Teraz si to zhrnieme. Ježiš môže začať svoju veľkňazskú službu vo svätyni kvôli nám, keď vyznávame, inými slovami, keď vyhlásime nahlas, keď sľubujeme niečo nahlas, vtedy, keď vyznávame nahlas, keď hovoríme nahlas t.j. na základe nášho slovného vyhlásenia je Ježiš potom v stave začať slúžiť v nebeskej svätyni.

Teraz sa podme pozrieť, nakoľko je to dôležité. Nie je dôležité len veriť srdcom, ako hovorí Sväté písmo, nestačí len súhlasiť s tým, nestačí to hovoriť len počas tichej modlitby, nestačí, keď v myšlienkach budeme Bohu odovzdávať svoje signály. Biblia hovorí o tom, že je dôležité to hovoriť nahlas.

Pozrime si napr. Lukáš 12,8-9: „*Ale hovorím vám: Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, vyzná aj Syn človeka pred Božími anjelmi. 9 Ale kto mňa zaprie pred ľuďmi, bude zaprený pred Božími anjelmi.*“

U Matúša 10,32-33 sa hovorí to isté, len trochu inak: „*Každého, kto mňa vyzná pred ľuďmi, aj ja vyznám pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach. 33 Ale toho, kto mňa zaprie pred ľuďmi, aj ja zapriem pred svojím Otcom, ktorý je na nebesiach.*“ (RJ preklad: zaprieť = hanbiť sa vyznať).

Vidíte, aká je to dôležitá otázka? Veľmi dôležitá! Bezpochyby, pretože tu ide o spásu človeka. Teda, ide tu o možnosť či sa vôbec Ježiš postaví za nás a nie je to nič iné, drahí bratia a sestry, ako práve opis jeho služby vo svätyni. Kde On vyznáva mená? Pred Otcom a pred anjelmi.

O tom hovorí aj kniha Zjavenie 3,5: „*Ten, kto víťazí, bude odiaty bielym rúchom, a nevytriem jeho mena z knihy života a vyznám jeho meno pred svojím Otcom i pred jeho anjelmi.*“

Existuje veľmi úzka spojitosť medzi tým, či človek nahlas vyznáva svoju nádej v Boha a medzi tým, čo potom Ježiš hovorí pred Nebeským Otcom a anjelmi. A presne to je popis toho, čo sa odohráva pred Božím trónom, či Ježiš vyznáva meno daného človeka tak, aby ho počul celý vesmír, či sa bude vôbec Ježiš za neho prihovárať v nebeskej svätyni.

No a to, že sa to odohráva v nebeskej svätyni, sa dozvedáme z Daniela 7,9-10: „*Videl som, ako postavili tróny a Vekom starý si zasadol. Jeho rúcho bolo biele ako sneh a vlasy na Jeho hlave boli ako čistá vlna. Ohnivý plamene boli Mu trónom, bľiaci oheň Jeho kolesami. 10 Ohnivá rieka vytekala spred Neho, tisíce tisícov Mu slúžili a desaťtisíce desaťtisícov stáli pre Ním. Súd zasadol a knihy sa otvorili.*“

Takisto, ako bola v pozemskej svätyni ukázaná truhla zmluvy, nad ktorou Hospodin zjavoval svoju slávu a stáli tam dvaja cherubíni zo zlata, ktorí akoby sa nakláňali a pozerali na vrchnák truhly, presne takto je Boh v nebeskej svätyni obklopený prítomnosťou tisícov anjelov, ktorí sa veľmi pozorne pozerajú. Toto je obraz nebeskej svätyně. Daniel tu hovorí, že bol

privedený k trónu. Vidíme tu nebeského Otca, anjelov, Ježiša Krista, knihy, súd a rozhodnutie o osude človeka. A Ježiš hovorí: Keď ste ma vyznali, tak ja tu v nebeskej svätyni, v prítomnosti Otca a anjelov tiež vyznám vaše meno a vyjadrím svoj vzťah k vám, ako ste to vy urobili na zemi.

Takže, keď hovoríme o dôležitosti nášho vyznania, rozumieme, že výraz „Veľkňaz nášho vyznania“ opisuje podmienku, vďaka ktorej môže Ježiš pre nás niečo urobiť. A na základe tej podmienky môžu byť zásluhy Ježiša Krista, ako Jeho obeť alebo služba, použité smerom k nám, keď my vyznávame.

Pozrime si List Rimanom 10,9-11, ktorý tiež hovorí o dôležitosti vyznania nahlas: *„Ak ústami vyznávaš Pána Ježiša a v srdci veríš, že Ho Boh vzkriesil z mŕtvych, budeš spasený; 10 lebo srdcom veríme na spravodlivosť a ústami vyznávame na spasenie. 11 Písmo totiž hovorí: Ktokoľvek verí v Neho, nebude zahanbený.“*

Podme sa pozrieť na formu slovesa, ktoré sa používa v 9. verši. Slovesá „vyznávaš“ a „veríš“ sú v akej forme? V nedokonavom vide. Čiže, tu nie je povedané, že „raz vyznáš“ a koniec. Alebo napríklad, keď sa postaví človek pred krstom a čítajú mu zoznam: „Veríš tomu, tomu a tomu?“ a on odpovedá: „Áno, verím“. Tu to takto nie je napísané. Je tu použitý nedokonavý vid slovesa, preto človek musí neustále vyznávať a veriť. To sú dve navzájom nerozlučné časti života veriaceho človeka. Keď budeš toto robiť, zachrániš sa. Zase vidíme, aká dôležitá je otázka vyznávať nahlas v kontexte získania spasenia.

Čo to znamená v praxi? Akým spôsobom môžeme vyznávať? Ako môžeme urobiť Ježiša Krista veľkňazom nášho vyznania?

Existujú dva hlavné druhy vyznania, ktoré nám zjavuje Sväté písmo.

O prvom z nich sme hovorili včera. To je to, z čoho sa začína služba Ježiša Krista pre nás, je to vyznanie hriechov, prvý akt.

1. list Jána 1,9: *„Ale ak vyznávame svoje hriechy, on je verný a spravodlivý: odpustí nám hriechy a očistí nás od každej nepravosti.“*

Ako sme si vyjasnili včera, toto je začiatok a preto bez toho nemôžeme dostať žiadne požehnanie od Ježiša. Čiže prvý druh vyznania je vyznanie hriechov. Môže sa vykonávať buď v tajnej komôrke (v súkromí), ako hovoril Ježiš v evanjeliu Matúša v 7. kapitole alebo nahlas pred všetkými ľuďmi.

Napr. v knihe Skutky 19,18 sa hovorí: *„Mnoho veriacich prichádzalo, vyznávali sa a priznávali svoje skutky“.*

A opäť je tu použité grécke slovo „homologeo“. Oni prichádzali a nahlas o tom rozprávali. Prax pokánia pred cirkevným spoločenstvom, pred ľuďmi má základ v Svätom písme. Nie je to nevyhnutná podmienka (vyznávať pred ľuďmi) nato, aby sme dostali Božie požehnanie,

pretože to môžeme urobiť aj v tajnej komôrke, ako hovorí Ježiš, ale má to byť prirodzenou a bežnou praxou.

V rôznych cirkvách sa k tomuto spôsobu postavili rôzne. Niektorí si mysleli, že človek musí vyznať hriechy pred všetkými, musí priznať, že je hriešnikom a musí vyznať, že verí v Ježiša pred všetkými a to je obvykle sprevádzané veľkými emóciami, slzami atď. V niektorých cirkvách nič také nepraktizujú, pretože je to osobná vec človeka. A preto je v Svätom písme aj jedno aj druhé.

V Božej cirkvi má byť sloboda v tejto otázke, pretože keď si človek praje, aby mohol vystúpiť a povedať (aby to bola bežná prax), že dnes chcem vyznať to a to – teda, aby sa človek cítil komfortne a aby vedel, že to, čo bude hovoriť, je namieste, najmä, keď ide o niečo, čo sa dotýka celého spoločenstva. Ako keď oni prichádzali, vyznávali a priznávali svoje hriechy. Človek dostáva požehnanie od Ježiša Krista len vtedy, keď vyznáva svoj hriech nahlas - či už to robí v komôrke alebo otvorene pred všetkými.

Včera som vám navrhol, aby ste sa rozdelili na dvojice, ktorí ste chceli a vyznávali svoje hriechy nahlas, polohlasom. A kto chcel, vyšiel na chodbu alebo do nejakej miestnosti alebo na ulicu, kde vám nikto neprekážal, aby ste mohli osobne predstúpiť pred Boha a kajať sa pred Ním. A videl som, že niektorí z vás pokračovali v modlitbách tradične tzv. tichými modlitbami, takže vedzte, že včera to nebolo vyznanie. Včera ste hovorili k Bohu a On počul vašu modlitbu. No ak si spomínate, minule som hovoril o tom, aké dôležité sú slová pre duchovný svet, pretože slovo je ako písomný doklad, na základe ktorého začínajú konať sily dobra alebo zla v živote človeka.

Mali by ste sa snažiť pracovať na novom zvyku - modliť sa nahlas, najmä vtedy, keď ide o vyznanie hriechu. Keď sa jedná o niečo iné, to je iná otázka, ktorú dnes neriešime, ale čo sa týka odpustenia hriechov, tak Biblia jasne hovorí, že to musí byť povedané nahlas, aby človek mohol získať spásu. Teda, toto je prvý druh vyznania a je veľmi zaujímavé, že Biblia hovorí o tomto vyznaní v modlitbe človeka k Bohu opäť v kontexte služby vo svätyni.

Otvorme si knihu Zjavenie 5,8-9: „A keď vzal knihu, štyri živé bytosti a dvadsiati štyria starci padli pred Baránkom majúč každý harfu a zlatú čašu, plnú tymiánu, čo sú modlitby svätých, 9 a spievali novú pieseň a hovorili: Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa.“

Teda, tu vidíme, ako sa v nebeskom chráme koná bohoslužba, kde sú modlitby svätých, ktoré boli vyslovené na zemi.

Pamätáte sa, List Židom 3,1 na začiatku hovorí: „svätí bratia a účastníci nebeského povolania, pochopte“ (RJ preklad) a dajte sa preniknúť tým, čo znamená veľkňaz nášho vyznania. Keď sa na zemi veriaci modlia, tak sa v nebi začína niečo diať, odohrávajú sa zmeny.

Tu sú podstatné zlaté čaše plné tymiánu, čo sú modlitby svätých – oni sú prednesené pred Bohom a čo ďalej hovoria? „*Hoden si vziať knihu a otvoriť jej pečate, lebo si bol zabitý a vykúpil si nás Bohu svojou krvou z každého pokolenia a z každého jazyka, ľudu a národa.*“

Tu vidíme obraz, kedy Ježiš, ktorý bol najprv baránkom a stal sa veľkňazom, začína službu.

Ďalej sa v Zjavení 8,3-4 hovorí: „*Iný anjel prišiel, postavil sa k oltáru so zlatou kadidelnicou a dostal mnoho tymianu, aby ho pridal k modlitbám všetkých svätých na zlatý oltár pred trónom. 4 A dym kadidla s modlitbami svätých vystúpil z ruky anjela pred Boha.*“

Takisto ako v pozemskej svätyni, keď sa začínalo „kadenie“ tymiánu na zlatom oltári, dym stúpil smerom hore, a pretože medzi oponou a stropom bol priestor, dym prechádzal do svätyně svätých a celú ju naplnil. Aj v nebeskej svätyni, ako videl apoštol Ján, sa odohráva presne to isté. Bohoslužbu na základe modlitby, ktorá má byť čím? Vyznaním nahlas, keď prosíme o odpustenie hriechov.

Čiže, prvý druh je vyznanie hriechov a druhý druh je vyznanie viery. To je vyhlásenie nahlas toho, v čo veríte, v čo sa nádeiate a aký je váš vzťah k Bohu - za koho vy Ho prijímate, kým je On pre vás a kto ste vy pre Neho. To všetko sa týka viery človeka.

V tomto zmysle sa to používa napr. v 1. liste Timoteovi 6,12: „*Bojuj dobrý boj viery, uchop večný život, do ktorého si aj povoláný a vyznal si dobré vyznanie pred mnohými svedkami.*“

Ešte jedno miesto. 1. list Jánov 4,15: (v origináli je znovu slovo „homologeó“) „*Kto vyznáva, že Ježiš je Syn Boží, v tom zostáva Boh a on v Bohu.*“

Ten, kto vyznáva, že Ježiš je Boží Syn – čo sa potom odohráva? Boh zostáva (RJ preklad: prebýva) v ňom a on v Bohu. Všimnite si, aké je to pozoruhodné zaslúbenie. „Kto vyznáva, že Ježiš je Boží Syn“ – toto už nie je vyznanie hriechov, toto je už vyznanie toho, v čo veríte. Čiže, to je vyznanie vášho presvedčenia. Nestačí len veriť, hovorí Sväté písmo, ale dôležité je aj vyznávať, hovoriť nahlas.

Napr. Evanjelium Jána 12,42-43: „*No, zároveň aj mnohí z kniežat uverili v neho, ale pre farizejov nevyznávali, aby neboli vyobcovaní zo synagógy, a tu je dôvod: 43 lebo viacej milovali slávu ľudí ako slávu Božiu.*“

Keď veria, tak to vyzerá, že to stačí, nie? Lebo je napísané: „kto uverí, bude spasený“. Ale vidíme, že bolo treba ešte aj vyznávať svoju vieru.

Ďalej, 2. list Korintským 4,13 na túto tému hovorí: „*Keďže však máme toho istého ducha viery, ako je napísané: Uveril som, preto som hovoril, - aj my veríme, a preto aj hovoríme, 14 lebo vieme, že Ten, kto vzkriesil Pána Ježiša, vzkriesi aj nás s Ježišom a postaví nás s nami.*“

Všimnite si 14. verš - toto je už verejné osobné vyznanie. Tam nie je napísané, že On vzkriesi všetkých spravodlivých a možno tam aj my pôjdeme. Tam je napísané: vzkriesi nás - my to vyhlasujeme, my tomu veríme a preto to vyznávame. Je potrebné zdôrazniť, že tento druh

vyznania, rovnako ako vyznanie hriechov pred Bohom, má dôležitosť práve v kontexte nebeskej svätyně.

Otvorme si List Židom 13,15: „*Skrze Neho teda vždy prinášajme Bohu obeť chvály, to jest ovocie pier vyznávajúcich Jeho meno*“.

Možno to znie zvláštne, ale tu je v origináli to isté slovo „homologeo“. Takže to je ďalší význam tohto slova. Keď človek oslavuje Boha, keď prináša obeť chvály, t.j. ovocie úst **vyznávajúcich** Jeho meno. To je „homologeo“. Takže, znovu je tu obeť a práve cez Ježiša ju prinášame - zase v kontexte služby v nebeskej svätyni.

Aký úžitok prináša takéto vyznanie?

1. Ako sme už hovorili, On je veľkňaz nášho vyznania t.j. to spúšťa proces služby Ježiša Krista pre nás.

2. Pozrieme si Zjavenie 12,10-11: „*Nato som počul mohutný hlas v nebi volať: Teraz nastalo spasenie i moc i kráľovstvo nášho Boha a vláda Jeho Pomazaného, lebo zvrhnutý bol žalobník na nich pred naším Bohom dňom i nocou. 11 Oni však zvíťazili nad ním krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva a nemilovali svoj život až do smrti.*“

Všimnite si, čím zvíťazili nad satanom? Krvou Baránka, bez ktorej by nebolo možné vôbec nič. Bez aktu smrti Ježiša ako Baránka Božieho a bez aktu Jeho služby v nebeskej svätyni by nič nebolo možné. A vyzerá, že pre nás osobne ani toto nie je všetko, čo potrebujeme, keď nesvedčíme, keď nevyhlasujeme, keď nevyznávame.

Oni zvíťazili krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva - čiže hriech je vyznaný, hriech je odpustený, no človek dostáva požehnanie len vtedy, keď o tom svedčí, vyhlasuje to. Takýmto spôsobom sa po prvé uvádza do chodu, spúšťa Ježišova služba a po druhé - dáva nám to víťazstvo nad satanom krvou Baránkovou a slovom svojho svedectva.

Aký je mechanizmus toho všetkého? Keď sa pozrieme na vyhlásenie svojho presvedčenia z hľadiska psychológie, uvidíme, že už tu, na našej ľudskej rovine to prináša človeku obrovský úžitok. O čom hovorím? Stretli ste sa s takýmto fenoménom? Človek, ktorý veľakrát zopakoval klamstvo, začína tomu sám veriť. Stalo sa vám to? Človek, ktorý veľakrát zopakuje klamstvo, začína tomu veriť. Mozog v určitej fáze to už nie je schopný rozlíšiť.

Stretli ste sa už s takým faktom, že keď človeku viackrát poviete, že už nie je schopný niečoho, skutočne sa takým aj stane? To je zákon psychológie. Videli ste takých ľudí, ktorí stáli pred zrkadlom a hovorili si: „ako dobre vyzerám“!? Čo cítia? Naozaj pociťujú, že dobre vyzerajú. Počuli ste o tom, že každé ráno, keď sa zobudíte, máte si darovať úsmev pred zrkadlom a povedať si: „Mám dnes dobrý deň, dnes mám dobrú náladu, dobre vyzerám, ja som schopný, ja dokážem“. Viete, že to naozaj funguje? Robili sa výskumy a naozaj zistili, že je to tak. Takže, keď si zoberieme len túto pozemskú, úplne jednoduchú rovinu vyhlásenia nahlas, to je sila.

Čo sa tu deje, keď človek niečo vyslovuje, čo sa týka jeho presvedčenia?

Človek počuje sám seba dvojako: aj cez vedomie, aj sluchom. Už nie ste sám, už ste dvaja a to pomáha upevniť myšlienku vo vašom vedomí. Materiál, ktorý sme nahlas povedali niekomu inému, si oveľa rýchlejšie a lepšie zapamätáme ako materiál, ktorý len počúvame. To všetci vedia. To, čo nahlas niekomu hovoríte, to sa do vás hlbšie vrýva a hlbšie sa to stáva vašou súčasťou.

Ale keď sa dozvedáme, že to funguje nielen na psychologickú úroveň, ale keď takto začínajú fungovať všetky duchovné sily a dokonca sa to týka služby Ježiša Krista v nebeskom chráme pred všetkými nebeskými anjeli a zároveň na tom spolupracuje Duch Svätý, tak si viete predstaviť, aká mocná je to sila. O koľko silnejší sa stáva kresťan, o koľko častejšie bude víťaziť v boji zo zlom. Duchovný svet je ešte väčšou realitou v službe Ježiša Krista, ktorá sa zakladá na našom vyznaní. On je veľkňaz nášho vyznania.

Teraz si poďme uviesť príklady, čo to bude znamenať pre každého z nás. Začneme najprv príkladmi nesprávnych vyznaní. Nikoho z vás nemám na mysli, keď budem uvádzať príklady nesprávnych vyznaní, hoci možno sa to niekomu môže tak zdať. Nie. Ja teraz hovorím len o hriechu.

Napríklad. V modlitbe môže niekto povedať: „Drahý Bože, my ako tvoje deti hovoríme k tebe“. Povedzte, v čom je toto nesprávne vyznanie. Pretože nie sme „**ako** deti“. My sme tvoje deti! Čiže: „Drahý Bože! My sme tvoje deti.“ My tým vyhlasujeme, že sme tvoje deti.

Podobne: „Ty **ako** náš nebeský Otec nebeský, vypočuj nás.“ To je tiež nepresné vyznanie. Treba povedať: „Ty si náš Otec. Vypočuj nás.“

Alebo napríklad: „Bože, odpusť nám a **ak** odpustiš, tak nám požehnaj“. Čo tu človek hovorí? Človek hovorí: ja tomu neverím, že mi Boh odpustí! On hovorí - ak odpustiš. Keď vyznávate svoj hriech, keď ľutujete svoj hriech, tak Boh vám to určite odpustí. Netreba o tom vôbec pochybovať.

A vidíte, že ľudia si takými nesprávnymi vyznaniami sami okolo seba vystavajú priehradu, aby prišli o Božie požehnanie.

Alebo, keď je človek vyzvaný k osobnej modlitbe a modlí sa všeobecne (ty si nás zachránil namiesto, aby povedal: ty si ma zachránil, budeme mať večný život namiesto toho, aby povedal: ja budem mať večný život a ja ho odovzdávam).

Teraz si uvedieme príklady správneho vyznania:

Jeden z prístupov je - existuje ich veľmi veľa – zaslúbenia z Biblie si vzťahovať na seba, personifikovať čiže si Sväté písmo zosobňovať na seba. Poďme sa v tom pocvičiť:

Žalm 91,10: „nič zlé sa ti nestane, ani rana sa nepriblíži k tvojmu stanu“. Takže, ako to bude znieť, keď to povieme ako vlastné vyznanie viery? „Nič zlé sa mi nestane, ani rana sa nepriblíži k môjmu stanu“.

Prečo? Odpoveď je v 11. verši: „Lebo o mne dáš príkaz svojim anjelom, aby ma strážili na všetkých mojich cestách“. Osobné zámeno „ja“ používate namiesto toho, čo tu vidíte, používate ja a potvrdzujete to, robíte to svojim.

Izaiáš 53,4-5: „Ale on niesol naše choroby, vzal na seba naše bolesti. My sme sa nazdali, že je zasiahnutý, Bohom bitý a strápený. 5 Ale on bol prebodnutý pre naše priestupky, zmučený pre naše nepravosti. On znášal trest za náš pokoj, jeho jazvami sa nám dostalo uzdravenia.“ Ako to bude znieť?

„Ale on niesol moje choroby, vzal na seba moje bolesti. Ja som sa nazdal/a, že je zasiahnutý, Bohom bitý a strápený. 5 Ale on bol prebodnutý pre moje priestupky, zmučený pre moje nepravosti. On znášal trest za môj pokoj, jeho jazvami sa mi dostalo uzdravenia.“ Tým, že to povie, tým hovoríte, že tomu veríte a že to vyhlasujete, vyznávate to.

Pozrieme si ešte ďalšie zaujímavé miesto - Marek 9,23: „Povedal Mu Ježiš: Ak môžeš? Veriacemu je všetko možné!“

Tak ako to bude znieť personifikované? „Ja verím a všetko mi je možné!“ A potom si uvedomujem a verím, že to nie je mojou silou, že všetko to je v Ježišovi. Netreba sa hanbiť a báť sa toho, pretože Boh hovorí, keď niečomu môžeš veriť, tak potom môžeš všetkému veriť. Hovoríte: Všetko mi je možné, lebo verím. Bože, pomôž mojej nevere.

1. list Jána 4,4: „Vy, deti moje, ste z Boha a zvíťazili ste nad nimi, lebo ten, ktorý je vo vás, je väčší než ten, čo je vo svete“.

To je tvrdenie ohľadne veriacich. Ako to povieme? „Ja som z Boha a zvíťazil/a som nad nimi, lebo ten, ktorý je vo mne, je väčší než ten, čo je vo svete“.

Ešte jeden príklad – List Efezským 2,10: „Ved' sme jeho dielo, stvorení v Kristovi Ježišovi pre dobré skutky, ktoré pripravil Boh, aby sme ich konali“.

Bude to znieť: „Ved' ja som jeho dielo, stvorený/á v Kristovi Ježišovi pre dobré skutky, ktoré mi pripravil Boh, aby som ich konal/a“.

Môžem vám povedať z vlastnej skúsenosti, že na začiatku je ťažké hovoriť o sebe. Človek nevie, z čoho má začať. To je veľmi dobrý spôsob, že keď beriete to, čo už bolo povedané (nie to, čo ste vy vymysleli), to, čo už niekto povedal a keď sa stotožňujete s tým, čo je tam napísané, tak to robte vo svojom mene dovtedy, kým sa to nestane zvykom a bude to ďalší spôsob vyjadrenia vašej viery.

Takže, dnes sme študovali tému Veľkňaz nášho vyznania. Vyznanie je veľmi dôležitý aspekt duchovnej skúsenosti človeka. Tí, u koho to nie je zvykom, sú vyzvaní, aby najskôr

sformovali nový návyk v prítomnosti seba samého, potom v úzkom kruhu a keď je to potrebné, aby urobili vyznanie pred cirkevným spoločenstvom a toto vyznanie má obrovskú silu. O tom hovorí Sväté písmo.

Dnes sa chcem na vás obrátiť s výzvou. Možno, že dnes má niekto také pranie a chcel by/dokázal by/mohol by vstať a nahlas povedať hoci veľmi krátke vyznanie viery nahlas tak, aby to všetci ostatní počuli. Ale hlavné je a to si pamätajte, že v tom okamihu sa v nebi dvíhajú čaše s tymianom, v tom okamihu sa začína diať niečo pri Božom tróne - pre vás, kvôli vám. A pamätajte si, satan sa pritom cíti veľmi zle.

A teraz pozývam všetkých, aby každý, kto chce, vykonal svoje vyznanie viery.

Preložené so súhlasom Vitalija Olijnika.